ګورګوري

ټکوریزې

وېناوال:

محبوب شاه محبوب

WWW.SAMSOOR.COM

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب ځانګړنې

کتاب :: ګورګورې

وینا وال :: محبوب شاه محبوب

بریښلیک :: mahbobshahmahbob@yahoo.com

خپرندوی :: مومند خپرندوی ټولنه

کمپوز :: خپله لیکوال

ډیزاین ::

چاپ کال :: ۱۳۹۰ل

چاپشمیر :: ۱۰۰۰ټوکه

د ګورګورو دا نوی بڼ!

ګران محبوب شاه محبوب د تېرو څه باندې
درې کلونو راهیسې پېژنم ،نومورې د بټې کوټ
ولسوالۍ اوسیدونکی او په قوم مومند دی.
محبوب اوس مهال د ننګرهار پوهنتون د
ښوونې او روزنې د پوهنځې د دریم ټولګې لایقه
زده کوونکی دی،نوموړی د طبعیت له مخې غلی
او ارامه ښکاري،خو په خاموشۍ کې یې یوډول
شوخې هم لیدل کیږي د یوه ځوان په توګه یې ښه
ځانګړتیا دا ده چې د یوه ځانګړي استعداد له امله
ډیر پر کاره ،په لږ وخت کې ډیر او باکیفته کار
کولو توان لري،هغه که په ژورنالیستیک ډګر کې
وي او که په بل...

نو موړی په دې تنکۍ ځوانۍ کې د کار کولو تنده او ذوق لري.

بخښــنه غـواړم زه د ده د شــاعرۍ او لیکـوالۍ پرځای په ده کې ورک شوم.

درنو لوستونکو !که ریښـتیا ووایم نو موړی ما له تېرو دریو کلونو راهیسې یوائې د یوه محصل او ژورنالیسـت پـه توګـه پېژانـده،خو څـو ورځــې وړاندې یې راتـه څو چاپ شوي کتابونـه راکړه،ما فکر وکړه چې ځه ! د بل چا کتابونـه بـه وي،خو کله مې چې ټولګې واړولې راواړولې ومې لیدل چې دوه ټـولګې نو موړي راټـولې کړې وې،خـو د یـوې ټولګې لیکوال محبوب شاه محبوب په خپله دی.

د ټولګې څو کیسې مې چې ولوستې د ده د عمر پـه نسبت ډیرې پښې او کـره ښکارېدې، محبوب شاه محبوب دادی څو ورځې وړاندې د ګورګورې پـه نامـه یـوه نـوې شـعر ټولګـه راتـه مخې تـه

کېښــوده، د نومــوړې ټــولګې يــوه ډېــره عجيبــه ځانګړتيا دا ده چې دا ټولګه چې نوم يې ګورګورې دی پــه يــو نــوي شــعري فــورم ليکــل شــوې، چې ټکوريزې نوم ورکړل شوی.

خــدای(ج) شــته زمــا لپــاره د ټکــوريزې نــوم او جوړښت(فورم) بيخي نوی دی، دغـه فـورم يـو څـه د ټپيزو سره ورته والی لري.

هر نوی شی ښه وي خو د ښـه والـي تـر څنګ يـې رامــنځ تــه کــول او پــه کــې پرمختــګ هــم يــو څــه ستونزمن وي، خو دلته دغه واقعيت يو څه برعکس ښــکاري، او هغــه دا چــې محبــوب شــاه محبــوب پــه ټکوريزو کې ښه پخه او خوندوره شاعري کړې.

د بيلګې په توګه

چې زما په نوم شوې

مینه کې شوم شوې
ریښتیا به وایي
اوس نو د کوم شوې
ښه شوه چې ته راته معلوم شوې
نور دې د زړه په کور کې زه کله ساتمه

د شاعر په ټکوریزو کې بیلا بیل موضوعات بحث شوي خو تر کومه حده چې ما ولوسته د عشقي شاعرۍ برخه پکې یو څه درنه ښکار.
د نوموړي د شاعرۍ منځپانګه که هر څه ده خو که سړی یې ولولي یو بیل خوند ترې اخیستی شي،د ده په ټکوریزو کې یوه بیله ښکلا پرته ده چې هر څوک مجبوري چې ویې لولي، د محبوب د شاعرۍ یوه بله ښه ځانګړنه دا ده چې پکې د پښتو ژبې خوندوري لنډۍ په یو خوندور او مناسب انداز ځای پر ځای شوي.

زه ګران محبوب شاه محبوب ته د دې ښکلې ټولګې د چاپ له امله مبارکي وايم، د ده د ځوان استعداد د لا غوړېدا او پرمختګ په هیله

په پښتني کلتوري مینه
عبدالطیف مل شینواری
جلال اباد د انعکاس راډیو دفتر
01/04/1390

په (ګوړګورې) کې ګوړګورې

له خدايه زر وارې شکر چې د پښتنو دا خوږه او ښايسته ژبه پښتو يې په هر لحاظ په تېره بيا د ادبياتو

لپاره يې له دومره پراخو موادو ډکه پېدا کړې، چې کـه هر څومره سړی وغواړي کار پرې وکړي ،نو تر عمره بـه تـرې وزګار نشي، او دومره خوارۀ به تـرې راټول کړي چې د هر ذوق د هيلو تنده به پرې ماته کړي.

زه يې اوس نه منم چې ګوندي پښـتانه شاعران پـه تېـره بيا ځوان قشر يې د منظومو ادبياتو لپاره د کار سره تر نثره زيـات علاقمنـد دي،خـو بيـا هـم يـې دغـې برخـې يـو ډول تقليـدي بڼـه غـوره کړې،پـه دې مانـا چـې ټـولې يـو ډول انګيرنـې پـه کـې دي ،سړي تـه پـه يـو ډول ذهنيت ورکولـو څرخي،د دې خبرې لپـاره يـو ردونکـی مثـال همـدا اثـر چـې ګورګورې نوميږي يادوم،په دې اثر کـې چـې د ولـس لپـاره کومې ولسي هڅه شوې ،بيخي ښکاره خبره ده چې نـوې هڅه ده ،نوښت دی،او د ولسي ادب د غني کېدو لپـاره يـو په ځای ګام دی.

لکـه د نـورو نوښـت ګـرو او ځوانـو شـاعرانو پـه څيـر محبوب شاه محبوب هم په ځای ګام پورته کړی،تل پـه دې هڅـه کـې شـوی دی، چـې پـه يـوډول نوښـتګر فـورم کـار وکړي، پښتني ولس او ادب تـه يو نوی زېری ورکړي، او

نور همزولي دي ته وهڅوي چې د پښتو ادب په ګل بڼ کې نوي خوندور او ثمر لرونکي نيالګي کينوي، چې د زړه له تله د ستايلو وړ دي.

د محبوب شاه محبوب د ګورګورې په دې ټولګه کې چې کومې خوږې ګورګورې دي ځکه خوږې دي چې د لنډيو يا ټپو څخه په کې کار اخيستل شوی، لنډۍ يا ټپې خو د پښتو ولسي ادبياتو هغه خوږ فورم دی، چې په خپل دې وړوکي او دوه ويشت سيلابه وجود کې په ډېره اسانه د سړي ذهنيت ته دداسې يو لوی او خوندور مفهوم د ورکولو توان لري، چې په بل فورم کې څه، د نړۍ په هيڅ ادبي فورمونو کې به نه وي.

هغه مفهوم چې يوه ټپه يا لنډۍ يې په لږ او لنډ وخت کې يو ذهن ته ور رسولی شي، که همدا مفهوم په بل يا منثوري فورم کې افاده کوو، يا غواړو چې په ښه شان يې ذهنيتي کړو، نو شايد چې روغ يو کتاب خبرې پرې جوړې شي. زمونږ پښتانه شاعران که وګورو، د ازادو نظمونو ليکلو پر وخت کوښښ کوي هغه ډول مفهوم چې ده د سوژې برخه ده په څو لنډو کرښو کې روښانه کړي، خو ځينې وخت

سره له ډیرو هڅو ترې د دغې ازاد نظم لړۍ پسې اوږده شي او پوره مفهوم لپاره باید دومره نظم نور هم ولیکي ترڅو لوستونکي ترې پوره اخذ وکړي ،نو شاعر یې د بېته مجبور شي چې د نظم په وروستۍ برخه کې د نظم د نور اوږدوالي مخه په یوې هم مفهومه او ورته مانا لرونکې لنډۍ په ورزیاتولو ډېب کړي ،او پاتې نور مفهوم په لنډۍ سره روښانه کړي ،نو دلته د نظم ټول مفهوم یوائینۍ همدا کوچنۍ لنډۍ وه چې افاده او روښانه یې کړ.

د ځوان شاعر ،لیکوال او ژورنالیست محبوب شاه محبوب د ګورګورې په نوم همدې اثر کې، چې د کوم فورم لپاره کار شوی هغه ټکوریزې یادیږي ،چې دې ټکوریزو کې هم د ټپې څخه کار اخیستل شوی، نو خوند یې هم ټول د ټپې په شان دی.

تر دې د مخه یو بل فورم هم چې زمونږ ځوان قشر ډیر کارولی هغه د ټپیزو په نامه یادیږي ،چې دا فورم هم د ټکوریزو په شان په ټپه یا لنډۍ سینګار شوی دی ،زه د ټولو لیکوالانو شاعرانو په تېره بیا د محبوب شاه محبوب په شان د ځوان کهول څخه هیله کوم چې د دغسې نوښتونو

په رامنځته کولو کې لازیاتې او لازیاتې هڅې وکړي ،او تېرې هڅې یې په ټوله مانا د ستایلو وړ بولم.

زه نه غواړم چې په وړه خوله نورې لویې خبرې وکړم نو خپلې خبرې د محبوب شاه محبوب په یوې ښکلې ټکوریزې پای ته رسوم او د محبوب صیب د لا زیاتو نوښتګرو بریاوو په هیله پاتې کیږم.

دا نورې مه کړې
بې کورې مه کړې
پښتنې پیغلې
سرتورې مه کړې
خدایه ګورګورې تورې مه کړې
جنکۍ سرې شونډې وروړي تورې راوړینه

سهارګل امیرزی
۱۳۹۰/جوزا/۲۵
جلال اباد

ورک محبوب او ډګوړګورو ځولی

که فکر وکړو نو د ټپیزو بازار خو لا ښه تود دی، ډیری ملګري هم پدې هڅه کې دي چې دغه بازار ځنګه چې دی، دغه شان تود پاتی شي،او ددی لپاره یې پوره هڅی پیل کړي.

د ټپیزو ډیری کتابونه راروان دي او د ټپیزو د مینوالو له خوایې ښه تود هر کلی هم کیږي.

اوس له دغی نه په الهام سره پښتو ادب ته یو نوي فورم لاره وکړه ، (ټکوریزی) دا د اوسنیو ځوانانو نوی لاسته راوړنی دي، چې د پښتو ادب د لا غنـي کیدا لپاره یـې کړي.

باید ووایم چې د دغې لارې د سر لاریو څخه یو هم محبوب شاه محبوب دی، ځکه لومړی ځل دی چې په پښتو ادب کې د (ګورګوری) تر سیوري لاندی د ټکوریزو کتاب چاپیږي،محبوب یو زیارکښ ځوان دی، چې د بلا بوښتیاوو سره سره یې د ادب لمن ټینګه نیولی،که د

کتاب د نوم په اړه ووایم نو ډېر په زړه پورې دی، ځکه چې ټکوریزه هغه څه دي چې د لنډۍ موجودیت په کې شرط دی، او لنډۍ د غریزې علاقې زېږنده ده، ګورګورې هم هغه څه دي چې ډېرو غریزو علاقو ته یې ښکلا وربخښلې، که زه سترګې پټې نه کړم او د محبوب صیب لاندې ټکوریزې ته ځیر شم او خبرې پرې وکړم نو ډېر وخت به ونیسي.

سترګې يې توری
خبری سپوری
ځکه خو وایم
د سپوږمۍ خوری
ممانی سرې ګورګوری توری
زه ده موزې د ډوډۍ څه پروا لرمه

زه یې د ټکوریزو په اړه نور څه نه وایم ،خو له استعداد یې سترګې هم نه پټوم ،د محبوب د لا بریالیتوب له پاره

خپل خیال د ښبتن تر عرشه رسوم، او د جانان له ربه ورته د اوږد عمر او دلا بریلیتوب سوال کوم.
قلم یې تاند او ژوند یې مینه ناک.
عبدالله (هوډ)
انعکاس راډیو
جلال کوټ

خدایه ګوزګوري توري مه کړې

لکه څنګه چې زما دوستانو مخکې ذکر کړه چې لنډۍ د ولس مال دی،او هغه څه دي چې ډیر ژر د یو چا زړه ته لاره پیدا کوي،په ریښتیا هم لنډۍ هغه څه دي چې په دې خپل وړوکي جوړښت کې ډېر څه لري،او په ځان کې یوه لویه مانا ځایولی شي ،چې زه یې د مثال په ډول لاندې لنډۍ راخلم.

سپوږمیه کړنګ وهه راخیژه
یار مې د ګلو لو کوي ګوتې ریبینه

که د ښالو لښکرۍ راغلې
زه به بومل ته د اشنا دیدن له ځمه

څه فکر کوئ ! چې که په دې پورته لنډیو خبرې شروع کړو نو څومره به وي؟
دا نو تاسې ټولو ته جوته خبره ده چې ډیرې زیاتې خبرې پرې وشي، او که لیکل پرې شروع کړو نو کیداى شي چې ګوتې مو په لیکلو ستړې شي، په هر حال زه نور په لنډۍ نه غږیږم او راځم خپلې خبرې ته هغه دا چې ټکوریزه ده.
لومړى راځم او د ټکوریزې په جوړښت یو څه غږیږم.
ټکوریزه ټول دوه څلویښت سیلابه لري چې لومړى، دوهم، دریم، او څلورم نیم بیتي یې پنځه پنځه سیلابه دي او وروسته ورپسې لنډۍ تړل کیږي، لکه په لاندې ټکوریزې کې.

بیلول گران دي
هېرول گران دي
جانانه مینه
کول گران دي
د یاره زړه صبر ول گران دي
په دریابونو کرښې چا راښکلې دینه

دا په پښتو ادب کې یو نوی فورم دی، چې د ټکوریزې نوم ورته غوره شوی،ټکوریزه هم هغه فورم دی چې په ډیره اسانۍ سره د انسان زړه ته لاره پیدا کوي،زما په فکر دا به پکې د لنډۍ برکت وي.

زه نو نورې خبرې نه کوم ځکه چې له ما مخکې درنو دوستانو د ټکوریزې په هکله ډیر څه ویلي،او په پای کې د خپل درانه استاد عبدلطیف مل شینواري نه ډیره مننه کوم چې خپلې مشورې یې له مانه، نه دې سپمولي او له ما سره یې مرسته کړې،همدارازد خپلو درنو دوستانو عبدالله (هوډ)،سهار گل امیرزی،عبدالرحیم(خوښمن)،ثناءالله غرقاب ،جاوید

شینواری او صداقت غور ځنګ د مینې ډیر پوروړی یم چې تل یې زما ملتیا کړې او ما ته یې په هر برخه کې ډاډ راکړی، هو رېښتیا ! د مرګي دې له یاده ووځي د خپل ګران دوست او د مومند خپرندوی ټولنې مسئول ښاغلي نصیر احمد مومند نه هم نړۍ نړۍ مننه کوم چې له دې یې مخکې هم زما څو ټولګې د چاپ په ګاڼه ښکلې کړې او دا ټولګه یې هم د چاپ په ګاڼه سمبال کړه، د ستاسې د لابریاوو په هیله.

محبوب شاه محبوب
انعکاس راډیو
۱۳۹۰/جوزا/۲۷

ډالۍ

د ژوند هغه نیمګړي ارمان ته چې په هر لمانځه کې یې د
پوره کیدلو لپاره د دعا په وخت کې د خپلو لیمو څخه
اوښکې بهوم.

محبوب

ګورګورې

دا نورې مــه کړې
بې کورې مه کړې
پښتنـــې پيغـلې
سرتورې مه کړې
خدايه ګورګورې تورې مه کړې
جنکۍ سرې شونډې وروړې تورې راوړينه

هــوا چلـــيږي
شپــه رايخيږي
پام وکــړه يــاره
زړه مې درزيږي
مينه دې ورځ په ورځ کميږي
ياخو کوژدن شوې يامئينه په بل شوينه

زما جانـــانه
ډېر يې نادانه
دغه مې واوره
په مايې گرانه
ازاروه مې مه جانانه
څوک به دې خوښ شي بيا به تا ازاروينه

اول قاريـــــږي
کټ کـــټ خنديږ
څنگ چې خفه شي
بيا ښه ژړيـــــږي
مينه له مينې پيدا کيږي
په مينه مينه دې کاته مئين دې کړمه

سویه گو گله
مړشي پا گله
زما جانانه
د گلاب گله
پاس په کمره ولاړه گله
نصیب د چا یيې او به زه د رخیژومه
د ژوند ارمانه
ښکلیه جانانه
تا نه قربان شم
د زړه درمانه
زما جانانه په ما گرانه
زه له پخوانه مینه تا سره کومه

په کور زړه شي
او واده مه شي
جنۍ دا واوره
دعا کوم مړه شي
خدای دې زما که د بل مه شي
که زما نه شوې بیا دې مرگ ته خوشحال یمه
نور زړونه مه وه
خالونه مه وه
نظره نه شي
گامونه مه وه
د لار په سر سترگکونه مه وه
د جلال اباد ونې رنگۍ دې څوک به وینه

جانانه خاندې
سترګې دې لاندې
په ترخ راګورې
هیلې دې تاندې
جانانه زیری مې درباندې
زمونږه کډه ستاسې کلي ته درځینه

هغه مې یار دی
دا مې اغیار دی
خفه یم ځکه
غلی رویبار دی
صبا مې بیا د کډې وار دی
په سر پنډونه چلوم په زړه غمونه

په ما مینې
ای قدرمنې
دا دنګه ونه
د چینارونې
ای د خورو زلفو میرمنې
زلفې په خیال پورته کوه رنځور دې کړمه

یارۍ کې کیږي
بنګړي ماتیږي
بنکلیه جانانه
شپه رایخیږي
دا نیمه شپه ده غله لګیږي
د لونګین میرمنې وشمیره لړونه

خبره نه ده

منکره نه ده
ولې دا وایې
له سره نه ده
یاري د زور خبره نه ده
که زړه دې نه وي بیا دې نه مجبورومه

هغه یې تېر شو
هغه یې هېر شو
سرته یې څنګه ورکړ
غموکې ګېر شو
تا راته څه ویل له ما هېر شو
ما ته هغه خبره بیا وکړه مینه

زما زاري ده
ستا بیماري ده

ته هم پوهيږي
مينه جواري ده
مسافري سخته خواري ده
باران به اوري څوک به ځای نه ورکوي

جانان جانان دی
په ما ډير گران دی
اوس به څه وکړم
ما سره وران دی
افسوس افسوس ارمان ارمان دی
دا کوم اسلام دی څوک مې نه کوي پوښتنه

احوال مې دادی
رومال دې دادی

د سپوږمۍ سپینه
جمال دې دادی
امین پرې وکړئ، سوال مې دادی
چې مې جانان راسره غاړه غړۍ شینه
په درنګ مې تېر شو
په جنګ مې تېر شو
په ناخبره
زار او ګنډیر شو
او به مې ښنې لونګ مې تېرشو
دزړه په سرمې زرغونه دلونګ ونه

په غم یې موړ کړ
جنګ یې راسوړ کړ
په تورو زلفو

يې ګل را سور کړ
او ربل يې بيا په مخ را خپور کړ
لکه چې ښيزه په باران کې لنده شينه

شته ما او تا کې
وفا په ما کې
يو فرق يې دادی
جفا په تا کې
باقي به څوک نه وي دنيا کې
غير د الله نه چې موجود به په کې وينه

مينه کې ژاړي
ته چيرې لاړې
ولې جانانه

ځان رانه نغاړې
بخته نامرده چېرې لاړې
يو ځلې راشه چې د سيال سره سيال شمه
شپه خو رڼه ده
په غوږ کڼه ده
ټوکه مې وکړه
ګرده چڼه ده
بدن يې باغ زنه مڼه ده
نجلۍ وړه ده د خوراک به کله شينه

نيمه ارمانه
تار تار ګريوانه
ننګرهار کې اوسې
محبوبه ګرانه
بيګا مې خوب ليده جانانه

چې دې په سره ډولۍ کې کورته ورېږمه

ښکلې راغلې
ګوتې شمیرلې
له ډېره کبره
پوزه یې ترلې
بېګامې ستا لارې څارلې
چې ته رانغلې زه دغمه ویده شومه

په تا نه ویاړم
بس درنه لاړم
مرور یاره
ځان درنه نغاړم

بېلتون پرما نه دی چې ژاړم
بیلتون شمال دی هره ونه ښوروینه
چې یار مې راغی
رو ییار مې راغی
الله دې خبر کړي
چې پلار مې راغی
بېلتون په تنګه کوڅه راغی
ماویل سلام دی ده وې کوردې ورانومه

خوږه خوږه ده
پسته مسته ده
له کبره ډکه
جنۍ وړه ده
په پورې باغ کې سره منه ده

نه ورختی شم نه مې زړه صبر کوینه
د ګل نه ښکلی
په ما ښاغلی
ژوندون به خوږ وی
خوند به یې کولی
چې ما ویلی او تا منلی
تا به د دې یارانې خوند لیدلی وُنه

چې زما په نوم شوې
مینه کې شوم شوې
ریښتیا به وایې
اوس نو د کوم شوې
ښه شوه چې ته راته معلوم شوې
نوردې د زړه په کور کې زه کله ساتمه

سره زاریږئ
ژر رارسیږئ
ورغاړیوځئ
مست شئ ګډیږئ
عالمه خاندې خوشحالیږئ
د پښتنو پښتو ژوندۍ شوه خوند کوینه

په ماکې نشته
په تاکې نشته
زه چې څه غواړم
دنیاکې نشته
مسلماني په چاکې نشته
مرور ګرځم څوک مې نه پخلا کوینه

رو یبار تر ور وو
څه خو ضرور وو
خدای شته دوزخ وو
تک سور تنور وو
پلار یې زما د پلار مزدور وو
لور یې د کور غولې په ما جارو کوینه

نه په بالښت وي
تخت خو په بخت وي
د رقیبانو
خو زړګی سخت وي
هغه به څو مره ښکلې وخت وي
چې ستا د ښکلو سترګو وکړم دیدنونه

دا سوال مې ګوره

سور شال مې گوره
چینجو خوړلی
شین خال مې گوره
قبر سوری که حال مې گوره
په پخوانو سترګو مې پرېوتل ګردونه

نه په ترهګر وي
نه په ختګر وي
المه واورئ
نه په ینګر وي
د زرو قدر په زرګر وي
د پېغلو قدر په ځوانانو باندې وینه

بنه جفا وکا

هڅ وفا مه کا
خو ښه دې خپله
د زړګي وکا
د نیمو شپو ټپې مزه کا
څوک به مین وي څوک به ورک د ملکه وینه

یو دې شپیلۍ ده
یو دې شړۍ ده
هغه هم جوړه
او د وړۍ ده
یو دې پکول بل دې خولۍ ده
زما د دواړو نه سرتور خوښ یې مینه

ښکلي خندا کړي
عاشق ژړا کړي

په هر لمانځه کې
ملا دعا کړي
خدای به دې زلفې په لاس راکړي
ماته د کلي ماشومان دعا کوینه

په زړه یې زور وي
تن کې یې اور وي
نوم به یې تمام
کلي کې خپور وي
عاشق سړی د رنګه تور وي
سوی په اور وي معشقو سپلی وینه
له تا خبریږم
په اور سوزیږم
عاشق تل وایي
هڅ نه صبریږم

زه په مئین سړي پوهیږم
د دروازې په زنځیر ځان مشغلوینه

ښکلی یې نوم دی
جانان ماشوم دی
هسې زوریږم
زړه مې مظلوم دی
کور یې په کلي کې مالوم دی
دبام په سر یې کشمالي کرلي دینه

منتر دې واخله
جانپر دې واخله
پخېږه ژر شه
ځادر دې واخله
ورشه د یار خبر دې واخله

په لار کې ناست دی په سر خاورې بادوینه

څله انکار کړې
ځان په به دار کړې
کمبخته ولې
خیرې ازار کړې
چې مرور شوې ځان به خوار کړې
معشوقې کله مرور پخلا کوینه

سترګې پټیږي
زړګی زوریږي
ستا په لیدلو
هڅ نه مړیږي
څوک یې دیدن پسې ړندیږي
څوک یې د کټه غورځوي چې خوب راځینه

دایمه دایم
تل په ژړا یم
زړګی مې وایي
نن خو پخلا یم
په نیمو شپو سندرې وایم
د جانان خیال مې اوس ارام ته نه پرېږدینه

اول خندا کړي
وروسته وفا کړي
دا یې تقدیر دی
ښکلي جفا کړي
مینه اول سرې باچا کړي
د ملنګۍ تاج ورته وروسته په سر کړینه

دا سودايي شو
لاړ صحرايي شو
په تورو سترګو
ستي ستي شو
اشنامې ولاړو اسماني شو
اسمان چې ځمکې ته راځي قيامت به وينه

راشه خوله واخله
هرڅه دې واخله
زړګی مې راکړه
دا زړه دې واخله
راشه ايينه رانجه دې واخله
نه دې ياري کوم نه دې نښې کړځومه

په دې پوهېږم
لیونی کېږم
نن په جامو کې
زه نه ځایېږم
په مخه مه راځه شرمېږم
په دې خبر یم چې تا ما ته راکوینه

غږونه وشول
زنګونه وشول
په غم ویده شې
شرمونه وشول
د سبایې بانګونه وشول
جنۍ د یار له مټو زلفې خلاصوینه

زړه مې خیرې که

درته زارې که
څنګه پاڅېږې
څه خرخرې که
د سهار چرګه پرې نارې که
جانان زما په شرم خوب دی نه پاڅینه

سترګې دې نیغې
څه غوړې پیغلې
ګورم دې هر وخت
چې ژاړې پیغلې
په تناره ولاړې پیغلې
ډوډۍ دې نه خورم د دیدن وږی دې یمه

بیلول ګران دي

هېرول گران دي
جانانه مينه
کول گران دي
د ياره زړه صبر ول گران دي
په دريابونو کرښې چا راښکلې دينه

زه دې سوزېږم
ودې کړېږم
ارمان ارمان دی
په دې ژړېږم
په مرگ خو مرم نه پاتی کيږم
گورته به يوسم ستا رټلي ځوابونه

ای قدردانه
هرچاته گرانه

ستا په نامه یم
تېر د خپل ځانه
په مرگ خفه نه یم جانانه
راکړه یو ځل د تورو سترگو دیدنونه

زړه مې خوږېږي
هر وخت ژړېږي
په نه خبره
مروړېږي
دیدن د مړو نه، بندېږي
پر ما یې بند کړل د ژوندیو دیدنونه

د خدای د پاره
د زړه قراره
څه له ودرېږې

په لویه لاره
ژاړم به خود د مینې یاره
په زړه مې ګرځي ستا خواږه یادونه

ژوند مې خزان شو
پاتې ارمان شو
د زړګي سر مې
ورپسې وران شو
ما ورکتل هغه روان شو
په چغو چغو مې ژړل نه ستنید نه

په زړه دې بار شم
بس ګناه ګار شم
په خوب کې ژاړم
ښکلیه په دار شم

کله دې یار کله اغیار شم
دوه ژبی یاره خدای به در کړي عذابونه

سم دې وربل کړه
محبوب درخپل کړه
په لاره رو ځه
تګ د بلبل کړه
ګل خو دې راکړو رب دې ګل کړه
خدای خو دې ستا عمر د ګل نه کړي مینه

ستا له انکاره
ځمه له ښاره
کاڼې دې وکړې
شوم بې اعتباره

زما د ډیرې مودې یاره
چیرته په خیال کې دې راځم که هېر دې شومه

کوم در ته کینم
اوس چیرته کینم
ستا چې راتګ شي
زه ور ته کینم
یو کال به نوره در ته کینم
زیارت خو نه یې چې جنډې به دې ساتمه

لارې جارو که
ځواني دارو که
مور دې ویده ده
که مندا ړو که
دیدن په سیند کې را لاهو که
د دریابونو ماهیان غاړې له راځینه

سترګې يې تورې
خبرې سپورې
ځکه خو وايم
د سپوږمۍ خورې
ممانې سرې ګور ګورې تورې
زه د موزې د ډوډۍ څه پروا لرمه

ځان چې رانغاړې
نور نو څه غواړې
په دې پوې نه يم
چې ولې ژاړې
په نيمه شپه دې بېرې راوړې
بيرې دې نه خورم ما تو تان خوړلې دينه

وو ایه څه دي
څه دې په زړه دي
له ډیره عمره
ژوند کې تراخه دي
مونږ خو اغزي کرلي نه دي
جانان زمونږ کلي ته ولې نه راځینه

مینه ترې غواړي
هاځان رانغاړي
خاورو کې پروت دی
بیا هم پرې ویاړي
مین کم عقل دی چې ژاړي
باران په کاڼو باندې څه اثر کوینه

ژوند راته گران شو
خزان خزان شو
حیران یم دې ته
دا څه گوزران شو
لیونی لاړه کلی وران شو
زه په دې وران کلي کې شپې صبا کومه

هسې خواري کړې
څه تگ ماري کړې
بازاری یاره
خوشې ځاري کړې
ورکه د کور کلي یاري کړې
د ځنې سر مې دیوالونو وخوړونه

څه ناز ادا کړې

دا څه بلا کړې
ولې په تلو تلو
کې خندا کړې
وړوکی ورور یې په ژړا کړې
چې شین خالۍ خو یې په بام راوخیژینه

خال دې رنګین شو
ښکلی جبین شو
د خندا شنه شوې
تندی دې وړین شو
د زړه په للمه راته شین شو
په رڼو اوښکو یې هر وختې یادومه

چې راته سوال کړې
روا وبال کړې

د راز خبرې
پاس په دیوال کړې
اخیر به ما په چا حلال کړې
چې له دیوال ښکاره کوې سپین مړوندونه

جنۍ خفه شې
خوشحاله مه شې
کوژدنه شې
او واده مه شې
زه خودې مړ کړم خپله مړه شې
د بام له سره چې کوې ایشارتونه

زه چې هر څه کړم
نور د خپل زړه کړم

یوه خبره
درته نن زه کړم
نورې ښېرې به درته نه کړم
خدای دې په سره جوړه کې کونډه کړه مینه

د ستا په تمه
ببګا په تمه
ستا د سرو شونډو
خندا په تمه
ستا د یوې ادا په تمه
په دې امید جانانه شپې صبا کومه
ټکه غرمه شوه
په خوب ویده شوه
خواته یې لاړم

په ما خوره شوه
خولگۍ مې ستا په شونډو سره شوه
بهر به وايم ما انار خوړلي دينه

لاړې پردی شوې
دود سپېلنی شوې
د تورو غرونو
او غرځنی شوې
جانانه لاړې ليونی شوې
په لويه لاره کې شپېلي وهې مئينه

رنگ يې ژېړېږي
زړونه يې تشېږي
کم عقل خلک
پرې څه پوهېږي

اسمان په ستورو ښه ښکارېږي
د ځمکې مخ په ښکلو ښکلو مزه کړينه

په اور لمبه شې
خاورې ايره شې
په ژوند خوشحال
نشې خپه شې
څنګه چې زه يم داسې ته شې
په کور دې راشه بې بارانه سيلابونه

رانه راتېر شو
ژوند راګنډ يرشو
غم دې د زړه
ځنې چاپېر شو
ولې هغه وخت درنه هېر شو

چې په خندا به دې ویل تا پسې مرمه

چا پسې ژاړې
چې رانه لاړې
د زړګې لارې
مې شوې ویجاړې
چې مې د مینې کیسې ژباړې
خیر دی یو ځل مې خواته بیا راشه مینه

راځه پخلا شه
وفا وفا شه
د خوار محبوب
درد ته دوا شه
د رنځ پوښتنې ته مې راشه

د زړه په سر باندې زخمي يم مړ به شمه

وا يه نېگاره
څه شوې رويباره
غېږې ته يې راشه
د محبوب ياره
شونډې درکوم د دې د پاره
وخت دې د تگ دې چې ونه کړې ارمانونه

اوس بې وسي ده
بس غريبي ده
په غم لړلې
مې زندگي ده
چې مو تر مينځه جدايي ده
سپينې سپوږمۍ ته سلام کړه سلام به کړمه

یار مې افغان دی
په پاکستان دی
ما ته له ټولې
دنیا نه گران دی
زما جانان زما جانان دی
چې په خندا شي شونډې وسپړي گلونه
څه مې ژوندون دی
ډیر بې سکون دی
بیغیر له یاره
په زړه چاودون دی
مینه د دوو زړونو تړون دی
که تړون نه وي بیا نو هسې ټوکې دینه

د غم برسات دی
زړګی مې مات دی
دیدن د مخ دې
راباندې قهط دې
حسن دې کم ظلم دې زیات دی
خلک د حسن مطابق ظلم کوینه

دا مې کفن دی
زما رفتن دی
زما د غم نه
او زنکدن دی
که دیدن کړې وخت د دیدن دی
مدام به نه وي بې زحمته دیدنونه

ښکلې خبرې
شاتو شکرې
له مانه څه له
ته مرورې
دا جنګۍ وړې کوترې
وړې کوترې مې خوړې نه مړیدمه

چې راته یاد شي
ژوند مې برباد شي
هڅ فکر نه کړم
محبوب به ښاد شي
چې په ژړا او په فریاد شي
خپلو سلگو سره اسمان په ژړا کړینه

ستا له ستمه
له ډېره غمه
او ستا د دیدن
په تمه تمه
مبارکي راکړئ عالمه
د تومتونو سره یار قبوله کړمه
په پښو شل نه شې
د یار مل نه شې

د خپل جانان د
مینې غل نه شي
چې شوکولې ترې ګل نه شي
هسې پردو باغچو ته مه نیسه لاسونه

د زړه باداره
زما واکداره
ماته چې کله
راځې په لاره
زما د ښځې وربل یاره
په بټې کوټ کې خپل محبوب یاد کړه مینه

له ډیره غمه
سلګۍ وهمه

کډه رانغاړم
له تانه ځمه
کلی رقیب ته نور پرېږدمه
دا جدايي د زهرو ګوټ دی تېر به يې شینه

داغلی نه وی
تړلی نه وی
زړه مې په مینه
ورکړی نه وی
چې محبت مې کړی نه وی
اوس به په دښتو مېرو ولې ګرځیدمه

تا توبه ګار کړم
بیا دې ایسار کړم
چې دې له مینې

ځنې بېزار کړم
زه به په چا باندې اعتبار کړم
زمونږ د چم ښکلي وفا کله کوينه

چې مل مې نه کړې
سور گل مې نه کړې
د تورو زلفو
ول ول مې نه کړې
خپله جانانه خپل مې نه کړې
په زړه مې پاتې شو نيمگړي ارمانونه

رقيب رټمه
تا يادومه
زړگې له تانه

نه صبر و مه
په سترګو ړوند درپسې شو مه
وایه جانانه چې دې یاد او که هېر یمه

ګلشن ته راشه
مېهن ته راشه
زما د زړه
چمن ته راشه
جانانه خپل وطن ته راشه
زه دې هر وختې په لمانځه کې یادومه

سلګۍ وهلې
چا زوروله
مور یې میره ده

بیا یې ژړولې
بې رحمې مور ده بیا وهلې
لاسونه یې مات شه چې پر تا ګوزار کوینه

ده سپینه سپینه
ښه نازنینه
په ټولو ښکلو
کې ده حسینه
د لیونۍ، لیونۍ مینه
زه یې په غرونو لیونی سپیلنی کړمه
رنګ تښتیدلی
ژیړ یم زبیښلی
لکه یو غټ رنځ
یمه وهلی

کاشکې چې اوس دې وای لیدلی
تا به زما څیره کې غم لیدلې ونه

پیکي ته ګل کړم
تا به بلبل کړم
ځان به لوګی کړم
خو تا به خپل کړم
جانانه راشه چې دې ښکل کړم
دوه ورځې ژوند دی په خندا یې تېرونه
دغه مې لوری
راغی سر زوری
مانه دې هېر شو
د نامه توری
ستا یارانه د ونې سیوری

کله په ما کله په نورو خلکو وینه

مینه اظهار کړم
ځان به ترې ځار کړم
لکه منصور به
په غاړه دار کړم
زه به وړوکی هلک یار کړم
تمامه ورځ به یې په غیږ کې گرځومه

دغه مې حال دی
دا څويم کال دی
جبين د پاسه
وران شوی خال دی
ستا يارانه لنډی ديوال دی
ما د لنډي ديوال نه ډير دانګلي دينه

ته خو پوهيږې
په څه دردېږې
لکه باران مې
په زړه وريږې
ياري کوې په سر وبريږي
څوک چې ياري کړي سر په لاس کې ګرځوينه

له ما خبر شوې

گل د انځر شوې
د سترګو نور
د زړه جوهر شوې
روېباره خاورې دې په سر شوې
هر چا غوږو ته موبايل نيولي دينه

چې يتيمان شي
ژوند څومره ګران شي
که پلار يې مړ شي
بچي حيران شي
سړی چې مړ شي کور پرې وران شي
په بعضو خلکو باندې وران شو وطنونه

مه کړه خونکارې

وهې شوکارې
ورانې به نه کړې
د ګودر لارې
په بام ولاړې هوا دارې
اخير به تېر شي ستا ځواني زما سوالونه

بې لاره مه شې
اغياره مشې
زما د مينې
رويباره مه شې
که يار لرې بې ياره مه شې
بې ياره انجونې هر ورځ ژړا کوينه

دا دې ايمان دی
څيرې ګريوان دی
تاوان به وکړې

عشق څه اسان دی
دیدن په لک روپۍ ارزان دی
پلو مې باد واخیست وړیا دې ولیدمه

زړه مې درزیږي
شونډې رپیږي
لاس نه یې ټینګ کړئ
محبوب غورځیږي
مخ په مړوند کله پټیږي
شیرینه یاره سلامي ولاړه یمه

غاړه کې یې تار دی
مخ کې یې یار دی
هاغه برو ینې
دایې اغیار دی

ستا یارانه د چتو ښکار دی
څوک چې د چتو ښکار کوي تش به راځینه

چې راته ګران شې
بیا نو تاوان شې
تنې زما د
څیرې ګریوان شې
زما د زړه بازاره وران شې
په تاکې بله سودا نشته بې د غمه

زخم کوشېرو
غم رانه هېرو
د زړګي زور مې
له هر چا ډېر وو
اول مې شوق د سبق ډېر وو

پہ تا مئین شوم اوس سندرې یادومه

د زړګي غمه
ورک شه صنمه
لاره مې ورکه
لاړ شم په کمه
زما د عمره سره سمه
میراث شي غمه پہ خندا دې تېرومه
ها پاګل نیسي
ته یار بل نیسي
د اور لمبو ته
مې ګوګل نیسي
اوس مې د هغې ځنګل نیسي
چې به کول تا پرې همیش د ناز خوبونه

څه ترهګر دی
هو بلوګر دی
عالمه واورئ
دا جادوګر دی
بیلتون د مینې سوداګر دی
د اشنا قدر په اشنا پېدا کوینه
دا نورې مه کړې
بې کورې مه کړې
پښتنې پیغلې
سرتورې مه کړې
خدایه ګورګورې تورې مه کړې
جنکۍ سرې شونډې وروړې تورې راوړینه

دا ته چې نه وې
زما په زړه وې
ریښتیا به وایې
خفه په څه وې
جانانه ته خو داسې نه وې
د چا خبرې دې ضرور منلې دینه

دخدای نیک بختې
د گلو لښتې
اول وعده کړې
بیا رانه تښتې
د پیر بابا لارې دې سختې
د گولو لښتې جنۍ ستا لپاره ځمه

په ما زهیر دی
ژوند کې امیر دی
له ملا یې تاو دی
زلفو زنځیر دی
هر چا ته خپل وطن کشمیر دی
ما ته کشمیر دی د ننگرهار ښکلي باغونه

چې مې جانان شي
ډیر راته گران شي
راته راخوږ
لکه ایمان شي
زما د زړه بازاره وران شي
په تا کې بله سودا نشته بې له غمه

یم ناکراره

په څو څو واره
شپه ورځ ژړېږم
د ستا لپاره
چې را په یاد شې ښکلیه یاره
سر په زنګون کړم او ښکې لاندې تویومه

رنګ مې زیړېږي
زړه مې درزیږي
ټول ارمانونه
مې ایره کیږي
چې کبر نه کړې نه خواریږي
ای پاکه ربه ما به کبر کړې وینه

زار شم له تانه

ای په ما گرانه
زما د زړګي
د کلي خانه
هغسې نه يمه جانانه
چې نن صبا دې وليدم ليونی يمه

که دلغمان دی
خو زما جانان دی
ماته له ټولې
نړۍ نه ګران دی
په ما يې زر منه احسان دی
جانان مې ټول کلی پريږدي ما له راځينه

ډېره خطا کړې
پسې ژړا کړې

ځان به په ټول
جهان رسوا کړې
یارانه هلته خوند پیدا کړي
چې کله کله جدایې په کې راځینه
اول عبرت دی
وروسته جنت دی
اوس خو دنیا کې
عزت دولت دی
زما د ښکلي یار عادت دی
چې په غصه شي سترګې برندې واړوینه

په سترګو ژاړې
زړه رانه غواړې
او تره راغله

شوه راتر غاړې
ارمان مې دا دی رانه لاړې
کاشکې مې ستا سترگو ته ډیر کتلي وونه

چې مرور دی
دا مسافر دی
محبوبه مخ یې
لکه د لمر دی
یار مې د گلو سوداگر دی
ماته به راوړي د رامبیل چامبیل گلونه

بې وفا نشې
ورخطا نشې
دغه مې واوره
چې په شانشې

چې په کور نه وم ته رانشې
په بڼو لار به درته څوک جارو کوینه
لار کې پیچومې
ډیرې دې لومې
هرې خوا پام کړه
په لار چې درومې
تورې وهه برې به مومې
که برې نه وې ځوانان تل په تورو مرینه

گلان رژیږي
په خه ژړیږي
کمعقل هغه
دی چې خندیږي
په ایشارت مې نه پوهیږي

د بې شرمۍ لوتې به څو ورغورځومه
بس مه جنګېږه
رانه زارېږه
نور ژړا مه کړه
راته خندېږه
مخامخ مه راته ودرېږه
لارې کوڅې د غمازانو ډکې دينه

چې شوګيرې کړم
څو مره زارې کړم
په هر لمانځه کې
ځانته ښېرې کړم
بيلتانه وسوم غم ايرې کړم
خوښه د باد ده چې په هر لورې مې وړينه

د بنگړو شور دی
ټیکری یې تور دی
د هرچا زړه کې
د مینې اور دی
ښایست په ټول پېښور خور دی
دا د سوات جونې خو ټولې زیړې دینه

د سپوږمۍ خورې
زلفې دې تورې
د ستا د مینې
تومت راپورې
څومره خوارې خوارې راګورې
پلو دې ونیسه چې زړه درواچومه
له ما زاریږې

نه خفه کیږې
ګل مخیه یاره
راتازه کیږې
که په سلام مې خوشحالیږې
زه به دا سرې منګولې تل په تندي ږدمه

څه ښایسته شپه وه
سپوږمۍ رڼه وه
پاس په حجره کې
جوړه میله وه
هغه کیسه څومره خوږه وه
چې د جانان په غیږ کې پاڼې پاڼې شومه
چې درنه لاړه
اوس پسې ژاړه

دنیا د زړه مې
شوله ویجاړه
د غره لمن د ګودر غاړه
امیل په غاړه جانان دیدن ته ځمه

ښکلیه نادان یې
زما جانان یې
ما ته له ټولې
نړۍ نه ګران یې
جانانه دومره په ما ګران یې
چې ته روان یې زه دې شمیرم قدمونه

ځنګه به ښاد شي
ځنګ به اباد شي
په ټول ژوندون کې

ته زنده باد شي
ډوډۍ ته کينم ته را ياد شې
له هر يو کپ سره مې اوښکې تو يو مه

زړه يې درزيږي
په بام ودريږي
جوړې يارۍ ته
يې زړګی کيږي
جنۍ زما په زړه پوهيږي
چې مخامخ شې سترګې برندې و نيسينه

زړه مې خوږيږي
نه قراريږي
دسمال د يارته
نن بيا ژړيږي

دیدن د نا ستو خلکو کیږي
ټول مسافر مې په الله سپارلي دینه

شپه چې اوږده شي
ځملي اوده شي
بې له تا یاره
سخت گوزاره شي
جانان چې ځي په مخ دې ښه شي
زړه یې زما په مینه بند دی رابه شینه

نه د حجرې شې
نه د ډېرې شې
هر وختې وایم
ایرې ایرې شې
چلمه مات ټوټې ټوټې شې

مین په ما دی غم په تا غلطوینه

اوس پسې ژاړه
کوټې ته لاړه
په سینه یې کیښوه
لاسونه دواړه
پورې لیلا په لمونځ ولاړه
قبول یې نه کړې تور اوربل په خاورو ږدینه

دا ننګرهاریان دي
په ما ډیر ګران دي
بې ننګه خلکو
سره ډیر وران دي
نه په جهان او نه په ځان دي
د خپل وطن لپاره سر په خاورو ږدینه

هسې سوزېږم
پرې نه پوهېږم
په دې نور پوی شه
مرم، نه رغېږم
په لاره ځم ټوله شرنګېږم
ستا د تهمت ځنځیر په غاړه ګرځومه

جګړه توده شو
ډیره اوږده شوه
زمونږ په کلي
کې هدیره شوه
که د ظلمو نه پوره نه شوه
ګرانه وطنه جنګۍ به دې ساتینه

زما ډیر خوښ دی
خو موسم یخ دی
د ښهو غشی
مې زړه کې خښ دی
د یار مې چوغې چوغې مخ دی
چې لږه لویه شم غمې به پکې ږدمه